

LENINA KAROĢS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Iznāk kopš 1950. gada 29. marta

Nr. 21 (5560)

Ceturtdien, 1987. gada 19. februārī

Maksā 3 kap.

ŠODIEN NUMURĀ:

«Par ko balsoja strādnieki?»

— 2. lappusē.

Feletons «Pasnāvība fermā»

— 2. lappusē.

Ka par šķirnes ērzeli dod automašīnu «Volga» un citas ziņas par kolhoza «Krasnij Oktjabrj» zirgliem

— 3. lappusē.

Par morāles tēmām — «...ja māmiņa nedzertu»

— 4. lappusē.

Biedra M. Gorbačova uzturēšanās Rīgā Uzdevumi godam izpildīti

17. februārī Rīgā ieradās PSKP CK ģenerālsekretārs M. Gorbačovs.

Aerodromā viņu sagaidīja Latvijas Komunistiskās partijas CK pirmais sekretārs B. Puģo, Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezīdija priekšsēdētājs J. Vagris, republikas Ministru Padomes priekšsēdētājs J. Rubenis un Latvijas Komunistiskās partijas CK biroja locekļi.

Tajā pašā dienā PSKP CK ģenerālsekretārs nolika ziedus pie V. I. Ļeņina pieminekļa. Seit, Rīgas centrā, notika M. Gorbačova sarunas ar Latvijas darbaļaudīm.

PSKP Centrālās Komitejas un CK Politbiroja vārdā M. Gorbačovs sirsnīgi sveica klātesošos. Man ir patīkami, viņš sacīja, tikties ar jums un dalīties novērojumos par mūsdienām, par mūsu politiku, par to, kādu jūs to redzat un kādus jautājumus tā izraisa.

PSKP CK ģenerālsekretārs apmeklēja Latviesu sarkano strēlnieku memoriālo muzeju. Tur viņš tikās ar revolūcijas veterāniem — latviešu

sarkanajiem strēlniekiem, ar Lielā Tēvijas kara veterāniem.

Dienas otrajā pusē PSKP CK ģenerālsekretārs apmeklēja Brāļu kapu un nolika vainagu padomju karavīriem atbrīvotājiem pie Mūžīgās uguns.

Brauciena laikā notika jaunas sarunas ar rīdziniekiem.

Vakarā M. Gorbačovs apmeklēja Latvijas PSR Tautas saimniecības sasniegumu izstādi. Iepazīstoties ar ekspozīciju, galvenā uzmanība tika veltīta nepieciešamībai jau tuvākajā laikā krasī paaugstināt produkcijas kvalitāti, it sevišķi mašīnbūvē un vieglajā rūpniecībā. Cilvēkiem, pircējiem ir vajadzīgas preces, kas piesaistītu uzmanību un iepriecinātu. Ar tādām arī ātrāk jāpiepilda iekšējais tirgus, aktīvāk jācinās pret deficītu. Iespējas to izdarīt, sacīja M. Gorbačovs, Latvijas darbaļaudīm ir.

LATINFORM

Nopietnu ieguldījumu Pārtikas programmas īstenošanā devuši Latvijas Mednieku un makšķernieku biedrības Preiļu nodalīšanas mednieki. Nomedīti un nodoti valstij 132 aļņi par summu 40 644 rubļi, tai skaitā 105 aļņi nosūtīti eksportam. Ar rajona patērētāju biedrības starpniecību realizēti 5 aļņi un 44 mežacūkas (summa — 3 508 rubļi). Valstij pārdotas kažokādas par 7 638 rubļiem. Paņājušajā gadā nomedīts samērā daudz zvēru — 115 jenetī, 56 caunas, 44 lapsas, 3 vilki.

Valsts plānu izpildē īpaši veicies šādiem mūsu medību kolektīviem: Līvānu EMBK (vadītājs E. Zeimots), Līvānu pilsētas (vadītājs J. Seibutis), valsts ie-

stāžu (vadītājs G. Lazarevs).

Daudz laika medniekiem nācās ziedot, gatavojot zvēriem barību ziemai. Sagatavotas 10 700 tonnas siena, 144 tonnas kartupeļu, 33 800 kilogramu graudu atlieku, 10 700 kilogramu sakņu augu, 16 500 pāru zaru slotiņu.

Lielus zaudējumus medību saimniecībai nodara plēsīgie zvēri. Jādara zināms arī fakts, ka pagaidām cīņa pret tiem ir neapmierinoša. Protams, ir arī citas nepilnības darbā. Tāpēc nepieciešams mūsu sasniegumu un trūkumu objektīvs vērtējums un analīze. Jāizstrādā konkrēti pasākumi mednieku kolektīvu darbības aktivizēšanai.

I. JELISEJEVS,
vecākais medību speciālists

Pārskatu sapulces rajona kolhozos

Kā saprast zemes valodu?

«Ir nu gan man tas zootehniks tiepiņš kā āzis. Es šim saku, lai paskatās lieku reizi, kas tajā tālajā fermā par vainu, ka nestrādā kā nākas. Bet ko šis? Sis man saka — dosi mašīnu, priekšsēdētāj, aizbraukšu, bet kājām neiešu. Nu, kā jums patīk? Būtu pats priekšsēdētāja maizi pagāršojis, ad gan zinātu, cik vienkārši katram speciālistam karieti pie durvīm nolikt...». Tā vai nedaudz savādāk lauksaimniecības pārvaldes vadībai sirdi kratīja neliela kolhoza priekšsēdētājs. Tur padomāja, pavērtēja, kamēr nolēma — līks to tiepiņš zootehniks bar pašu priekšsēdētāju. Sak: ja jau ir tik šerpu raksturu, tad lai mēģina saimniecību vadīt. Pie tam — tā vadīt, lai katram speciālistam pa dienesta vāgim būtu.

Lēma, darīja. Apvienoja divus mazus kolhoziņus, jau pieminēto zootehniks ievēlēja par priekšsēdētāju (kaut gan sapulcē gāja, kā saka, augstos toņos un pat ar svilpšanu). Un sāka gaidīt, kad šis sāks lēkāt kā circeņis karstos pelnos. Bet nesagaidīja. Jaunais nevaيمانāja, nesūdžējās, neskrēja pie priekšniecības palīdzību prasīt. Strādāja, ka putēja vien. Un tā līdz šai baltai dienai.

Nelielo ekskursu pagātnē var beigt ar to, ka viss notika pirms desmit gadiem. Apvienotie kolhoziņi bija «Nereta» un «Zelta vārpa», bet šerpais zootehniks, ko par jauno priekšsēdētāju pēc skalām debatēm ievēlēja — neviens cits kā tagad visā rajonā pazīstamais «Zelta vārpa» priekšsēdētājs Vladislavs Valters. Luk, tā!

Viņnedēļ kolhozā notika gada pārskata sapulce. Sava kolektīva priekšā Valters atklāti un bez jebkādas izskaidrošanas runāja par pērnā gada darbu. Cetru stundu laikā dzirdētais nav ne maz viegli apkopojams. Tāpēc ieskicēšu tikai dažus virzienus, kuri, manuprāt, saimniecībā likās interesantākie un kuru tālāka atbilstība prasa nopietnākus pūles. Varbūt pat revīziju spriedumos, attieksmē. Un ne jau «Zelta vārpa» ļaužu prātos vien. Arī jeb-

kurā iestādē vai organizācijā, ar kuru nākas sadarboties kolhozniekiem.

«Lauku mēs nevaram piemānīt, zemi ar papīriem nepabarosi...». Tā, debatēs runādams, teica kolhoza minerālmēslu noliktavas pārziņis Jānis Kāršnieks. Tāda ir ne tikai viņa, bet jebkura īsta lauku cilvēka pārliecība. Un tāpēc priekšsēdētājs kā vienu no galvenajiem uzdevumiem arī šim gadam izvirza zemes auglības celšanu. Sakiet, ko gribat, bet pārņem gan dusmas, gan kauns, kad pavēro «agrokimijas» soferus, kuri uz kolhozu ved minerālmēslus. Kas tik tai kravai nav klāt piejaukts — dēļu gali, dzelīti, visādi netīrumi. Reizēm tas viss jaukums vēl lietus pielījis vai sniegā samircis.

Bet — kā tad paši rūpējas par zemes barošanu? Trīspadsmit tonnas organiskā mēslojuma uz vienu hektāru — tāds ir šī gada uzdevums. Vairāk nekā rajonā vidēji, bet daudz par maz, kad zinām, ka zemītei nebūtu par skādi pat divdesmit tonnas uz hektāru. Drīz sāksies atkušņi, tāpēc daudz kas vēl jāpaspēj. Nu ir īstais laiks likt lietā vecos salmus. Pat attiecīga tehnika sagādāta. Viss ir atkarīgs no inženier tehniskā dienesta darbinieku apsvēdības: cik ātri viņi sagatavos iekārtu darbam.

Zemes auglības pavalrošanas runas dzirdēdams, kāds skeptikis norūc, sak, ko līdz tās mēslu tonnas, ja izaudzēto tik un tā nespējam novākt pienācīgi. Vai tad tie ir kombaini, ar ko mēs strādājam? Gatavās sējmašīnas... Jā, rudenī kolhozā ievāca 22,8 centnerus graudu no hektāra. Taču gan priekšsēdētājs, gan galvenais agronomis apliecina, ka bioloģiskā raža bijusi augstāka — pat 25 centneri. Saimniecības mehanizatori te nav vainojami. Viņi godīgi lipinājuši ciet savām mašīnām, visas šķirības un caurumus. Bet ne velti tautā saka, ka šķību par taisnu nēpadarīsi.

«Zelta vārpa» sapņo par lieliskajiem un kvalitatīvajiem vācu kombainiem. Kolhoznieki rudenos skatās uz sadīgušajiem asniem rugainēs un rūgti domā, kāpēc pašu zemē ražotie kombaini, pašu cilvēkiem maizi vācot, graudus zemē bārsta.

Grūti panākt, lai pilsētnieks kolhoznieka rūpi kā savējo uztvertu. Kamēr apzinā notiek šis lūzums, nedrīkst gaidīt. Est vaļag visiem. Un lauku laudis gādā pārtiku. Krietni daudz labumu galdā nāk no piemājas zemītes. No 762 tonnām gaļas, ko viņgad

valstij pārdeva kolhozs, 137 tonnas ir kolhoznieku cūciņas un bulļi. Katra kolhoznieka govys valstij devusi vidēji 2 950 kilogramus piena. Jūs domājat — tas ir daudz un ka viena statūtos atļautā brūnāla to nespēj? Priekšsēdētājs saka, lai turot divas govis. Ja tikai sienu protot sagādāt un no lielā kolhoza lauka vaļāpen uz savu šķūni nevedot.

Vēl priekšsēdētājs min, cik izdevīga saimniecībai esot biešu sēklu audzēšana. Kaut arī roku darba daudz, taču nauda nāk kā pa reni. Vajag ieinteresēt kolhozniekus slēgt līgumus par galdā biešu sēklu, kāpostu sēklu, sīpolu un kīpolku audzēšanu. No individuālā sektora kolhozs iepirks arī teliņus. Labums gan vieniem, gan otriem.

Kā tad īsti ir ar to kolhoza labumu? Cerētā rentabilitāte sasniegta — 38,4 procenti. Bankā naudas pietiekami. Prātīgākais būtu ieguldīt to celtniecībā. Ednīca, bērnu daržs, veikals, dzīvotāmās mājas — visnepieciešamākie objekti. Kas būvēs? Ja valsts organizācija, neuzņemas, jāsak pašiem, Valters saka — kolhozā ar celtniecības speciālistiem neveicoties. Nupat kārtējais projām aizvadīts. Arī celtniecības brigādielis Viktors Kucenkeirs atzīst

— tā esot sāpīga lieta. Strauji jāuzlabo darbu kvalitāte. Vajag papildspēkus būvmateriālu sagādēi (smejas, ka šiem esot divdesmit gadus vecs traktors un septiņdesmit gadus vecs traktorists). Gots un slava, ka vēl tik daudz izdara.

Tagad kolhozam jauns celtniecības darbu vadītājs — Antons Krivecs. Visi cer, ka beidzot kas prātīgs tiks paveikts.

Kamēr priekšsēdētājs stāsta par aizvadītā gada rezultātiem, piemin tonnas un kilogramus, zālē īpaša interese nav manāma. Visi jau pieraduši, ka rezultāti augsti. Tad Valters ar vienu rāvienu liek saspringt — tiek nosaukti tie, kuri nav izpildījuši izstrādes dienu minimumu. Tad arī tie, kuri būs spiesti atvadīties no piemaksām par pērno gadu. Pateikta arī alkohola pudeles cena: 689 rubļi, 586 rubļi, tad vēl pa četri, pa pieci simti. Zēl, jo tas viss varēja būt kolhoznieku kabatās. Tomēr dzērājiem mācība stingra. Lai ilgāk atcerētos.

Jau labu laiku kolhozā ievēlētās iecirkņu padomes. Nu beidzot tām laiks iemācīties arī strādāt. Nopietni strādāt: gan ar slaistiem, gan ar dzērājiem.

Lai atstāstītu visu, par ko runāja gada pārskata sapulcē kolhozā «Zelta vārpa», tam būtu

jāvēlti vai vesela laikraksta lappuse. Tur būtu gan par nesaprašanās ar «Lauktehniku» un «Latvijas agrokimiju», gan uz Aglonu vēltīgi sūtītām mašīnām, par neprecizitātēm saražotās produkcijas uzskaitē.

Vērotājam no malas var rasties priekšstats, ka «Zelta vārpa» visādu nebušanu vēl gana. Jā, traucēkli darbā gadās, taču tās ir augšanas grūtības. Pārvaramas ar godīgu darbu. Desmit gadu laikā saimniecība šo patiesību jau pierādījusi. Gadu pirms apvienošanas abi mazie kolhoziņi pārdeva valstij 2 370 tonnas piena, paņājušajā gadā «Zelta vārpa» pārdeva 3 288 tonnas. Gaļu toreiz ražoja par 227 tonnām mazāk. Arī samaksa par katru darba dienu bija 5,90 rubļi. Pērn katrs kolhoznieks nopelnīja vidēji 11,62 rubļus dienā.

«Zelta vārpa» dzīvo laudis, kuri saprot zemi un runā tās valodā. Neviens no viņiem nav viegli. Reizēm var dzirdēt, sak, kāpēc man te jāpūlas, iesu uz pilsētu. Daļa aiziet, bet vairāk jau paliek. Un jauni vēl nāk klāt. Pierod, iedzīvojas. Un visbeidzot ir tā, ka gribētu projām, taču nevar — re, kājas gluži kā saknes zemē ieaugušas.

Labi, ka cilvēkiem ir tādas stipras un drošas saknes.

L. STRODE

Mācās saimniekot

RIJAZAŅAS APGABALS. Apmēram tūkstošis saimniecību vadītāju un galveno speciālistu šogad varēs paaugstināt savu kvalifikāciju kursus, kurus rīko P. Kostičeva Rjazana lauksaimniecības institūts. Apmācības programmas sastādītas vadoties pēc tām prasībām, kuras izvirza nesen pieņemtais PSKP CK lēmums par neaizskaidrotajiem pasākumiem, kas veicami, lai paaugstinātu darba ražīgumu lauksaimniecībā, balstoties uz tās organizēšanas racionālu formu un saimnieciskā aprēķina ieviešanu.

Klausītāji iepazīstas ar lauksaimniecības kultūru audzēšanas intensīvajām tehnoloģijām, ar kolektīvā darba līguma paveidiem, ar kontroles čeku sistēmu, piedalās pieredzes apmaiņas braucienos uz pirmrindas saimniecībām. Mācību procesā plaši pielietota lietišķo spēļu metode.

ATTEĻA: ekonomiskās kibernetikas katedras docents V. Tekučevs iepazīstina saimniecību vadītājus ar ESM pielietošanu lauksaimniecībā.

TASS fotohronika

Birokrātisms — galvenais pārkārtošanās ienaidnieks

Par ko balsoja fabrikas strādnieki?

Atklāti sakot, analogu publikāciju droši vien varētu sagatavot, izmantojot materiālus, kas atspoguļo arī kāda cita uzņēmuma, kolhoza vai padomju saimniecības dzīves norises. Kāpēc mūsu uzmanību piesaistījis tieši Līvānu stikla fabrika? Atbilde ir vienkārša. Gatavojot publicēšanai sociālistiskās saistības, kuras šis kolektīvs apņēmis īstenot šogad, mulsina tas, ka tajās nav minēts tāds svarīgs pasākums kā republikāniskās programmas «Kvalitāte—90» īstenošana. Val tiešām fabrika, kurā ražo tautas patēriņa preces, kas pazīstamas pat aiz mūsu zemes robežām, drīkst neiet kopā ar laiku?

Būdam fabrikā, es pirmām kārtām aplūkoju uzskatāmās agitācijas planšetes: varbūt saistības izskatītas otrreiz un izdarīti nepieciešamie labojumi? Taču es maldījos. Uzskatāmā agitācija par šo jautājumu «klusēja», kaut arī bija jau jaunā, 1987. gada pirmās mēnesis. Prāta ienāca visai negaidīta doma: sak, varbūt, redakcijā publicēšanai saņemtais sociālistisko saistību eksemplārs ir vienīgais?

Tomēr — nē. Saistības pieņemtas atklātā partijas sapulcē pagājušā gada decembrī. Pirms tam notikusi šo saistību aizstāvēšana, tā teikt, visos līmeņos — brigādēs, maīnās, cehos. Visbeidzot fabrikas padomē tās aizstāvējuši arī cehu priekšnieki uzņēmuma galvenā inženiera vadībā. Tikuši uzrādīti pat trūkumi atsevišķu punktu formulējumos — pazemināti rādītāji, piemēram, izejvielu un materiālu ekonomijā u. tml. Vārdus sakot, viss ritējis saskaņā ar priekšrakstiem. Šādu informāciju man visai laipni sniedza uzņēmuma vadītāji.

Tātad jautājums: «Bet kā ar kvalitāti-90?» šķiet, tā arī paliks neatbildēta? Tikai vēlāk, sarunājoties ar vidējā posma speciālistiem un strādniekiem, kļuva skaidrs, kāpēc šis tik svarīgais punkts (starp citu, tāpat kā vēl daži citi) netika atspoguļots fabrikas sociālistiskajās saistībās.

Katram no sarunu biedriem (pašsaprotamu iemeslu dēļ viņu uzvārdus nemēinu) uzdevu šāds

jautājums: kā jūsu brigāde (maīna) pieņēma savas saistības, vai esat iepazīstināti ar visa uzņēmuma sociālistiskajām saistībām, kādas tieši jūsu ražošanas iecirkņa izteiktās idejas radušās atspoguļojumu šajās saistībās? Piemetināšu arī to, ka man nāca pat prātā speciāli izvēlēties sarunu biedrus — es devos tieši uz tiem cehiem, kuros ritēja parastais maīnas darbs.

Lūk, ko man nācās dzirdēt:
— Jā, par savas maīnas saistībām tiku balsojis. Taču neatceros, ka būtu devis savu balsi arī par brigādes saistībām. Tās, kurās kopīgas visai fabrikai, izlasīju rajona avīzē: kurš un kad šīs saistības pieņēmis, nezinu.

(Lietderīgi paskaidrot, ka šos vārdus teicis komunisti, ražošanas pirmrindnieks.)

— Jā, mūsu maīna saistības tiešām pieņēma. Atceros, tajās bija iekļauts arī punkts par produkcijas kvalitāti. Visi draudzīgi balsojām par. Kur šīs saistības atrodas pašlaik? Manā seifā. Fabrikas kopīgās saistības gan izlasīju tikai jūsu vakardienas avīzē.

— Kā apstiprinājām brigādes saistības? Nu, vispirms nolāsījām, pēc tam balsojām. Par maīnas saistībām neko nezinu. Visa kolektīva pieņemtās saistības izlasīju avīzē.

— Neko mēs neesam pieņēmuši — ne individuālās, ne brigādes saistības. Kāpēc? Iepriekšējā meistara vietā nāca jauns, un tobrīd, tā teikt, nebija neviena, kurš par šo lietu parūpētos...

Šādu atbildi saņēmu tajā brigādē, kura vienīgā visā rūpnīcā nesen pārgājusi uz jaunu, progresīvāku darba organizācijas un apmaksas formu.

— Varbūt kāds no viņiem tās saistības ir pieņēmis? Personīgi es gan ne.

— Kā pieņēām saistības? Palūdzu no kolēģiem, pārrakstīju un atdevu meistaram. Tas arī viss.

(Tā vien gribas pajautāt: vai šajā iecirknī, saistības rakstot, neliek starp lapām koptāpīru?)

Domāju, piemēru ir pietiekami, lai varētu izdarīt secinājumu: gan arodkomiteja (pirmām kārtām), gan partijas komiteja aizmirsušas, lūk, kādu svarīgu lietu. Nav parūpējušies par to, lai uzņēmuma sociālistisko saistību projekta apspriešanā varētu piedalīties tie, kuriem nāksies tās īstenot. Kāds tad ir plānoto uzdevumu mērķis? Mudināt strādāt radoši, tā, lai kolektīvajos plānos un saistībās tiktu iekļauti arī katra strādājošā izteiktie priekšlikumi un idejas. Šādi vārdi skanēja arī no nesen notikušā Latvijas arodbiedrību XII kongresa tribīnēs. Vēl gribu piebilst, ka formālisma izskausana ir se-

višķi aktuāls uzdevums, kas izvirzās Līvānu stikla fabrikas vadītāju darbība, dienaskārtībā. Jo sevišķi tādēļ, ka šogad uzņēmums sācis strādāt jaunās saimniecības apstākļos, kad ievērojami pieaugusi darba kolektīvu loma, kad ikviena strādājošā pienākums ir būt darba sacensības aktīvam līdzdalībniekam.

Starp citu, Latvijas arodbiedrību XII kongresā biedra A. Zīmanā nolāsītajā referātā tika minēti konkrēti uzņēmumi, kuros sociālistiskajai sacensībai pievērs nepietiekami lielu uzmanību. Raksturīgi, ka visspilgtāk formālists izpaužas tieši republikas Vietējās rūpniecības ministrijas pakļautībā esošajos uzņēmumos. To vidū ir arī Līvānu stikla fabrika.

Jāatzīst, viens no maniem sarunu biedriem nostādīja mani nopietnās problēmas priekšā. Izsakot šādu jautājumu: «Bet vai jūs varat nosaukt kaut vienu tādēļ Līvānu uzņēmumu, kurā sociālistisko saistību izstrādāšana un pieņemšana notiek citādāk? Būtībā tas notiek piespiedu kārtā.»

Nu ko, aplūkosim problēmu arī no šī viedokļa. Te slēpjas vēl viens trūkums šī svarīgā darba organizēšanas procesā. Ar to es domāju pārmerīgo regulētāciju (par kuru, starp citu, arī tika runāts arodbiedrību kongresā). Tik tiešām, kā izvalrīties no formalisma, ja Vietējās rūpniecības ministrija pieprasa izstrādāt saistību projektu jau līdz... novembra vidum? Tādēļ projekts tiek sastādīts, kā saka, uz labu laimi, citiem vārdiem runājot, tiek pārrakstītas jau pagājušajā gadā pieņemtās saistības (ar nelieliem izņēmumiem): sak, kāpēc lauzīt galvu, ja skaidri zināms vēl nav pat tas, kādi būs rezultāti, noslēdzot šo gadu?

Vārdus sakot, projekts paliek projekts. Vēlāk tas tiek papildināts, un, kad ministrija ir izdarījusi attiecīgus labojumus, direktors šo projektu aizstāv. Nākamais pakāpiens — saistību slēpšana, piemērojoties rajonā izstrādātajam projektam. Tātad darīts tiek it kā viss, lai uz kopējā fona nelzskatītos sliktāk par pārējiem uzņēmumiem. Tomēr «aiz kadra» palicis patš galvenais — ražošanas zemāko posmu piedalīšanās šo saistību izstrādāšanā. Bet tieši strādnieku līdzdalība taču ir nepieciešama jau pašos šīs darba pirmsākumos.

Man tā arī nelzdevās noskaidrot, par kuru no sociālistisko saistību variantiem pagājušā gada decembrī balsojuši stikla fabrikas strādnieki. Arī strādniekos šī saruna neradīja nekādu interesi. Tā ideja par darba kolektīvu sacensību tiek devalvēta. Un pirmām kārtām pašu strādnieku acīs.

I. KORĀLOVA

Zemkopji zina, ka cīņa par labām ražām notiek arī ziemā. Kamēr druvas, kā saka, alpūšas, vīri remontē tehniku, paaugstina savu kvalifikāciju. Citādi nemaz nedrīkst, jo zeme tukšus vārdus nepiedod.

Leņina kolhozā augstos tempos un labā kvalitātē remontē ne tikai augšnes apstrādes un sējas tehniku, bet arī transportlīdzekļus. Saimniecības galvenais automehāniķis Alberts Buks pārliecināti apsolā, ka līdz 9. martam pilnīgā kārtībā būs viss autotransports.

Kādas grūtības jāpārvar? Citu brāķa darba posts — automašīnu GAZ-53 dzinēji pēc kapitālā remonta Cēsu autoremonta rūpnīcā... iztur tikai pusi

paredzētās slodzes. Tiešām — situācija nav apskauzama. Taču kolhoza vīri dūšu nezaudē — nemas mašīnas paši remontēt. Vismaz zini, ko esi padarījis, ko ne.

Te gan jāpiebilst, ka nevajag tik bezkaislīgi uzņemt cēsīnieku brāķi. Jāliek šiem brāķa «meistariem», kā saka, trūksties. Pa vecajām stiedēm šodien nekur neatzbrauksi.

ATELĀ: ākli un kvalitatīvi automašīnas remontēt prot šoferi (no kreisās) JĀNIS BRŪVERS, PĒTERIS RUMPS un JĀZEPS KOKORIETIS.

J. SILICKA foto

Dzīvokļos — siltāk...

Kad novērstas visas janvāra bargā sala izraisītās sekas, daudz rītmiskāk pēdējā laikā sākuši strādāt arī mūsu uzņēmuma — Preiļu apvienoto katlu māju un siltumtīklu direkcijas Līvānu iecirkņa darbinieki. Visi pūlas, lai ātrāk tiktu novērsti trūkumi, kas apkures sistēmā radušies šogad neparasti bargajā ziemā. Saņemtas sūdzības ir nēmtas, vērti veikti nepieciešamie pasākumi, un Līvānu dzīvojamajās mājās kļuvis jūtami siltāk un mājīgāk.

Sajās februāra dienās labi strādā daudzi mūsu organizācijas strādnieki. Viņu vidū jāmin brigadieris Modris Miezītis, šoferis Dmitrijs Zdanovičs, kurš bez tam pilnībā apguvis arī divas ražoša-

nas rakstura profesijas, santehniķis Vladimirs Kudelkins, mērāpārātu un automātikas iekārtu atslēdznieks Vjačeslavs Sestakovs, meistare Reģīna Bartaševiča, atslēdznieks santehniķis Jāzeps Zabolovskis.

Līdz ar saimnieciskā aprēķina sistēmas ieviešanu direkcijas kolektīvs izrāda lielāku ieinteresētību arī attiecībā pret ekonomijas un taupības jautājumiem, cīnās par to, lai netiktu pieļauti ne mazākie siltumenerģijas zudumi.

V. KIVLENIKS,

Preiļu apvienoto katlu māju un siltumtīklu direkcijas Līvānu iecirkņa priekšnieks

Riebiņi — Preiļi — Riebiņi

Veiksmī masu slēpījumā Riebiņi — Preiļi — Riebiņi jums novēl Riebiņu ciema Tautas deputātu padomes izpilddomtēja, agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» fizkolektīvs un BSB «Vārpa» rajona padome!

Lai kļūtu par šo sacensību dalībnieku, jums vien jāapsver sava sportiskā sagatavotība, jāsakārto sporta inventārs un galvenais — jābūt uzņēmībai noslēpt 16 kilometru distanci.

Sacensības ir individuālas, notiks piecās vecuma grupās sievietēm un vīriešiem:

Sievietes

1942. g. un vecākas
1943. g. — 1952. g.
1953. g. — 1969. g.
1970. g. — 1974. g.
1975. g. un jaunākas.

Vīrieši

1937. g. un vecāki
1938. g. — 1947. g.

1948. g. — 1968. g.
1969. g. — 1973. g.
1974. g. un jaunāki.

Sacensību sākums 22. februārī plkst. 11.00 pie Riebiņu vidusskolas. Dalībnieku pulcēšanās un reģistrācija no plkst. 9.30 līdz 10.30.

Sacensību galvenais tiesnesis L. Vāldonis, galvenais sekretārs — P. Skutelis.

Slēpotāji — uzvarētāji katrā vecuma grupā saņem ceļojošos kausus, balvas, diplomus. Bet katrs sacensību dalībnieks, kurš uz slēpēm pieveiks 16 kilometrus, — BSB «Vārpa» rajona padomes dāvētos pieņem, vimpelī!

Līdz sacensību starta vietai dalībnieki un sporta līdzjutēji varēs nokļūt arī ar agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» piedāvāto autobusu. Pulcēšanās Pionieru laukumā, autobuss aties plkst. 9.30 un 10.00!

„Pašnāvība“ fermā

Feletons

LECINIEKU nebija. Vērsis (ar inventāra numuru 1) kura svars bija 329 kilogrami, gulēja bez dzīvības pazīmēm.

Tiešus un neapstrīdamus pierādījumus K. Marksa kolhoza lopkopji bija savākuši pietiekami. Tāpēc bez mazākās smadzeņu piepūles zināja nosaukt vainīgos. Atlika tik vien, kā saukt šīs personas pie atbildības. Taču, kā saka, cilvēks domā, dievs dara.

Saimniecības vadītāji J. Livmanis un J. Kļavinskā pūta visiem acis tādus dūmus, ka nevienam nekas vairs nebija skaidrs. Spridiet paši: pēc viņu apgalvojumiem — nakti, kad Janovas fermā nav bijis neviena cilvēka, vērsim numur viens kļuvis pagalam skumij, un viņš nolēmis beidzot nokārtot rēķinus ar tik apnikušo dzīvī. Kas tā par dzīvi — ķēdes galā! Tiesa, vispirms viņš pūlējies pārraut tik ienīsto metāla saiti. Sapratīs, ka tas neizdosies, vērsis aptinis to sev apkaklu, izdarījis rāvienu sānis vienreiz, otrreiz. Un beidzot izlaidis garu.

Vērša numur viens muļķīgā rīcība izrādījās lipīga. Pēc desmit dienām Janovas fermā nožņaudzās vēl viens vērsis (inventāra numurs 3122). Dzīvnieka svars bija 357 kilogrami. Pie tam — izmantoja to pašu paņēmieni, ko vērsis numur viens. Tas notika janvārī.

Pagājušajā gadā kolhozā nožņaudzās četri buļļi (vidēji pa 250 kilogramu katrs). Ja vēl pieskaita bez pēdām pazudušos teļus, sanāk divdesmit piecas dūsesles.

— Ai, ail — kāds var šausmināties. Bet J. Livmani un J. Kļavinsku ar šiem jaktiem neiebaidīsi. Jo gan vienam, gan otram kabatā ir attaisnojoši dokumenti, arī pēc objektīviem iemesliem nav tālu jāmeklē. Tie pietaupīti jau laikus. Un vēl kādli Minēsim pašus vērsē nemamākos. Tiesa, tie gan pasmelli no demagoģijas diķa. Bet — ko lai dara, ja citu nav.

— Atmosfēras radiācija, tā pie visa vainīga, — visā nopietnībā apgalvo J. Livmanis.

Un tā tālāk un tā joprojām. Un pārtraukt šī cilvēka runas plūdus gandrīz neiespējami: viņš nedzird, pareizāk sakot, negrīd dzirdēt. «Se la vil!» — šādos gadījumos nomāklā balsi saka francūži. Tulkojumā tas nozīmē: «Tāda ir dzīve!». J. Kļavinskā nostāja ir vēl nesatricināmāka: viņa, necik nešaubidamās, paziņo: «Kur lopi — tur arī krišanas gadījumi». Jo iemesli taču

ir. Pagājušajā gadā kolhoza fermās krituši 59 liellopi un 367 cūkas.

— Ai, ail — kāds var izsaukties.

Te tiešām ir par ko šausmināties. Tikai — kā par to pārliecinā? J. Livmani un J. Kļavinsku? Varbūt padomāsīm kopīgi? Jo vairāk tādēļ, ka tie kolhoza laudis, kuri nepiekrīt abu minēto vadītāju aizbildinājumiem, līdz pat šim laikam nav spējuši pierādīt acīm redzamo patiesību. Un ir taču nenoliedzama taisnība tiem cilvēkiem, kuri ir aplēsuši, ka lopu krišanu pilnībā iespējams novērst — ja stingri ievēro visus lopu turēšanas noteikumus:

1. Lopus barot un dzirdināt noteiktā laikā.

2. Dot viņiem tikai labas kvalitātes barību.

3. Nepieļaut, ka fermās valda caurovējis un netīrība.

4. Rūpīgi kopt dzīvniekus.

5. Sistemātiski rīkot veterinārās apskates un vajadzības gadījumā nekavējoties sniegt lopiem nepieciešamo palīdzību.

Tam ir jāpiekrīt. Un gribas publiski teikt: kāpēc jums vajadzīgas ausis, ja tik un tā nedzirdat? Tas attiecas ne tikai uz šīs saimniecības laudīm, bet arī uz rušoniem un oškalniešiem. Vārdu sakot, uz visiem tiem, kuri praksē pieļauj lopu krišanu (tai nevar arī atrast pamatojumu). Toties savās runās un dokumentos jābrīdina biezu miglu. Minēšu kaut vai Dzeržinska kolhozu. Viens no šīs kolhoza veterinārajām darbiniekiem izziņā precīzi norādījis telēna krišanas patieso iemeslu. Proti, barošanu ar bojātiem siena miltiem. Bet valde nezina kāpēc norakstījis šo telēnu uz saimniecības rēķina.

Neticami, bet fakts! Tāpēc pārfrāzēsim izplatīto teicienu: kur skāts... ne jau milicija, protams. Ar miliciju te nav nekāda sakara. Vistiešākais sakars ir ar rajona agrorūpniecisko apvienību. Tai arī adresējam šo jautājumu.

G. LEDŅOVS

CEĻABINSKAS APGABALS. Padomju saimniecības «Berezinskijs» ciematā Zaļā ieleja, kurš paslēpies starp Cēsmenskas rajona bērzu birzīm, atrodas pavisam nomaļus. Nesen šeit, tālu no centra, radies jauns sadzīves komplekss, kurš ietver sevi bērnu dārzu, veikalu, tējnicu, medpunktu, pirti. Šī kompleksa celtniecībā palīdzējuši šefi — Ceļabinskas masu apvienības «Poļot» darbinieki. ATTELA: pie jaunā bērnu dārza.

TASS fotohronika

No redakcijas pasta

Palīgi meža cirtējiem

Janvāra sals un sniegputeņi sagādāja grūtības daudzu nozaru, tajā skaitā arī mežsaimniecības, darbā. Koksnes sagatavošana tautas saimniecības vajadzībām — svarīgs uzdevums. Meža darbiniekiem ziemas mēnešos nu jau kuro gadu nāk taikā daudzu kolhozu, padomju saimniecību un organizāciju laudis. Nicgales mežos vairākus gadus pēc kārtas strādā Preiļu rajona laudis.

Sogad īpašu paldies pelnijuši meža izstrādātāji no Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombināta. Nicgales meža cirtsmā strādāja brigāde, kuru vadīja Vitālijs Pudāns. Brigādē pieci cilvēki: A. Cirsis, S. Banušs, J. Vanags, S. Leščovs, L. Korsaks. Pareiza darba organizācija, intensīva darba laika izmantošana, disciplīna. Tas viss kopumā sek-

mēja un nodrošināja augstu darba ražīgumu un uzdevuma — sagatavot 550 kubikmetru koksnes — izpildi triju nedēļu laikā. Nicgales mežniecības kolektīvs priecājās par tādiem palīgiem, kuriem vienmēr skaidrs, ka koksne ļoti vajadzīga tautas saimniecībai.

Kārtīgi strādā Līvānu eksperimentālās biokīmiskās rūpnīcas brigāde J. Kozuļ-Kaža vadībā. Strādā pēc divpakāpju tehnoloģijas: vispirms sīko koksnī sastrādā papīrmalkā, pēc tam izstrādā atlikušo daļu. Darbs ir ietilpīgāks, bet palielinās lietkoksnes iznākums no platības vienības.

A. RUBINE,

Nicgales meža izstrādāšanas iecirkņa mežniecības prieksniece

Vai jūs abonējat žurnālu „Daugava“?

Cienījamie lasītāji! Iespējams, ka šī vēstule jūs nedaudz pārsteigs, taču neredzēju iespējas, kā citādi uzaicināt uz sadarbību. Meklēju žurnāla «Daugava» 1985. gada 7., 8., 9. un 10. numurus, kā arī 1986. gada 1. un 2. numuru, kuros tika publicēts V. Pikuļa romāns «Katram savs». Ko es varētu piedāvāt apmaiņai pret šo žurnālu? Grāmatas no savas bibliotēkas. Pēc izvēles varu piedāvāt atsevišķus O. Balzaka, E. Po, E. Hemingveja, V. Sekspīra, L. Leonova, F. Abramova, F. Dostojevskā, Ž. Verna un dažu citu slaveno autoru dar-

bus. Lūdzu, minēt savus variantus! Tiklīdz saņemšu vēstuli no žurnāla īpašnieka, tūlīt pat apdrošinātā bandrolē izsūtīšu interesējošo grāmatu, bet pēc tam gaidīšu vajadzīgos žurnāla «Daugava» numurus.

Jau daudzus gadus esmu aizrautīgs grāmatu draugs, ar tām apmaiņos ar daudzu mūsu valsts pilsētu iedzīvotājiem.

MANA ADRESE: 427900, Sarapula — 2, Udmurtijas APSR, Komjaunatnes iela 31 — 13, Sergejs Mihailovičs Saiduļins.

Priecājas visi Aglonas iedzīvotāji

Mēs priecājamies par sava ciemata pirti, par to, ka pēc remonta tā ir kļuvusi tik mājīga. Izkrāsota gaisās, siltās krāsās (nevis kaut kā drūmi izziestā). Te strādāja rajona sadzīves pakalpojumu kombināta brigāde Voldemāra Alžāna vadībā. Iepriecina arī pirts saimnieka Antona Zaharkeviča darbs. Aukstajā laikā viņam neilgās grūti

pirti sākt kurināt jau dienu iepriekš pirms tās darbošanās laika. Lai ļaudīm mazgājoties nebūtu jāsalst. Viņam piepalīdz dzīvesbiedre.

Paldies visiem šiem cilvēkiem, kas gādājuši un gādā par mūsu labsajūtu!

H. PRIEKULE, Aglonā

Maldoties antenu džungļos

Dzīvoju Līvānos, Saules ielā 24, piecstāvu namā. Uz mājas jumta izvietots daudz personīgo antenu, kas slikti ietekmē kopīgās antenas uzveršanas spējas. Brīžiem traucējumu dēļ televizoru vispār nevar skatīties.

Jūsu laikrakstā kādreiz par šo tēmu bija publicēts materiāls, bija norādīts, ka personīgās antenas jānovāc. Taču to ir kļūvis

vēl vairāk. Lūdzu redakciju palīdzēt atrisināt šo jautājumu.

A. GIBOVSKIS

REDAKCIJAS PIEBILDE. Šī jautājuma risināšanā nepieciešams noskaidrot, vai traucējumus patiešām rada personīgās antenas, vai arī tiem ir cits cēlonis. Tas, kā arī attiecīga rīkošanās, protams, jāveic dzīvokļu saimniecības pārvaldes Līvānu iecirknim un plisētas izpildkomitejai. No abām šīm iestādēm arī gaidīsim atbildi.

Bērīt's man(i)s kumeliņis...

★ Sākums — pirms 33 gadiem. ★ Kā zirgiem vārdus izdomāt? ★ Riebiņos aug rekordisti. ★ Par šķirnes vaislas ērzeli dod automašīnu «Volga».

Kādi tik nav tie kumeliņi — bērīši, salniši, dābolaini, dūkanbērīši... «No jūriņas iztecēja div' dzeltenī kumeliņi», «Dzeltenš mans kumeliņš kā dzeltena vālo-dzīte...», «Vīstiem sešiem sirmi zirgi...», «Kumeliņi, baltkāji...». Ir dzirdēts par rumakiem, kuri bijuši melni kā kraukļa spārns un ugunīgi kā saule...

Vai par nemīlamu un necienītu dzīvnieku tauta būtu sacerējusi tik daudz pasaku un dziesmu, tā labo īpašību izcelšanai meklējusi tik košus salīdzinājumus?

Traktori un automašīnas bija nodarījuši pāri šiem skaistajiem, stiprajiem un gudrajiem dzīvniekiem. Aizrāvušies ar motoriem, cilvēki bija pametuši novārtā savus uzticamos palīgus. Bet tad atskārta, ka ar traktoriem vien netikt galā. Ir tādas vietas un tādi darbi, kur ar traktoru nav iespējams apgrīzties, kur tas nepavisam nav ekonomiski izdevīgi. Kur nu vēl skaistais un aizraujošais zirgu sports — sacensības kravu pārvietošanā, rikšošanā, jātnieku sportā?

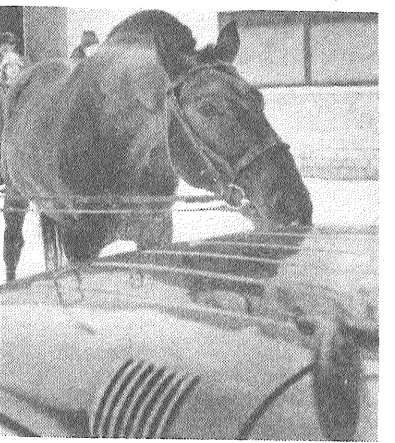
Kolhozā «Krasnij Oktjabrj» zirgu nekad nav trūcis. Taču līdz pat 1954. gadam zirgi, kā izteicies kāds speciālists, bija ar apšaubāmu izcelsmi. Tas ir, bez radu rakstiem, un neviens nezina, no kādiem priekštečiem nākuši. Tajā gadā atveda pirmo Latvijas braucamās šķirnes ērzeli ar skaistu vārdu Līgotnis. Pēc sešiem gadiem tika nopirkts otrs tīršķirnes ērzelis. Bet par istu šķirnes izkopšanas darbu var sākt runāt tikai kopš 1973. gada, kad no Valmieras rajona saimniecības «Vārpa» atveda trešo tīršķirnes ērzeli un trīs ķēves. Pēc trim gadiem saimniecībā tika apstiprināta pirmā tīršķirnes dzīvnieku ferma.

Interesanti atzīmēt, ka vienai no pirmajām tīršķirnes ķēvēm — Talgai — ir «viskuplākā ģimene» — septiņa pēcnācēja, kuras savukārt turpinājušas dzimtu. Viena tās meita — Tulpe — savukārt ir triju «meitu» māte. Otrā kuplākā «ģimene» ir Tūrei — piecas ķēves. Nav tālu atpalikušas arī pārējās divas «saimes» ar saviem ciltskokiem. Tās tāpat ir saimniecības tagadējais šķirnes dzīvnieku kodols. Ja runā par šiem zirgiem, tad allaž piemēin Spēkona un Stiprā līniju. Ko tas nozīmē? Abi šie vaislas ērzeli ir tēvs un dēls, savā laikā vairākkārt uzvarējuši Vissavienības vilcēju sacensībās, tāpat isti stiprinieki.

Vēl nedaudz hronoloģisku datu, 1976. gadā tika apstiprināta šķirnes ferma, bet pirms diviem gadiem — arī šķirnes saimniecība. Vaislas ērzelus iegādājās no Kuldiģas VC un MAS novietnes. No

turienes atvests Grafīts, kas turpina Spēkona un Stiprā līniju.

Kādreiz zemniekam bija labi ja viens vai pāris zirgu. Un nebija nekādas problēmas ar to vārdiem. Vienam saimniekam bija Orliks, otram — arī. Bet kohoza «Krasnij Oktjabrj» ir 239 zirgi. Kā tad būt? Izdomāts interesants vārdu veidošanas paņēmieni. Tā pirmo būtu ņem no tēva un kaut kur vārda vidū, visbiežāk — otrajā zilbē ir mātes vārda pirmais burts. Vēl cenšas, lai vārdi būtu labskanīgi, iespējami dotu kādu norādi par raksturu, izskatu vai kādu citu individuālu pazīmi. Tā radušies vārdi Sapsnis, Feodālis, Sīriuss, Stafilokoks, Gotika, Fanfāra, Poēzija, Formula un daudzi citi.

Zirgi pieķeras savam saimniekam, savam kopējam un darba vai sporta biedram, tam kalpo uzticīgi. Sarod arī savā starpā ar atsevišķos pulciņos klejo ganiņās. Saimniecībā uzbūvēts moderns stālis ar 64 boksiem. Zirgi tiek labi kopti un turēti. Saimniecība uztur veselu štatu darbinieku, kas atbild par zirgkopību, kā arī speciālistus — ferma vadītāju, ciltslietu zootehniķi, braucējus un trenerus.

Sešus gadus darbojas jātnieku sporta sekcija. Tai bijuši dažādi vadītāji, bet pēdējā laikā šo lietu savās rokās ņēmusi ciltslietu zootehniķe Astrīda Leone. Viņa stāsta, ka lauku bērni mazāk interesējas par jātnieku sportu, toties uz nodarbībām brauc daudzi pilsētas pusaudži. Šīs sekcijas sportisti bieži piedalās sacensībās, rīko tādas arī savās mājās, tomēr rezultātu diez kādu lielo nav. Tos grūti arī sasniegt šajā laikā. Zirgs un jātnieks ir tāds sportisks duets, kur ļoti daudz kas atkarīgs no tā, ir vai nav «formā» četrkājināis sportists. Ļoti daudz jāstrādā, lai varētu gūt rezultātus rikšošanas sacensībās, bet konkursā, kas ir viens no skaistākajiem jātnieku sporta vei-

diem — ar ātrumu, grāciju un veiklību šķēršļu pārvarēšanā — pūlu jāpieliek vēl vairāk. Jābūt speciāli audzētiem un trenētiem zirgiem. Viegliāk ir apgūt dažus voltīzēšanas paņēmienus, kas arī ir interesants teatralizēts sporta veids.

Toties kolhoza zirgi sevi labi parādījuši kravu pārvietošanas sacensībās. Nerunāsim par iepriekšējām, atcerēsimies tikai pagājušo gadu. Zonas sacensībās zirgu treneris Voldemārs Smukša no Ludza rajona Ciblas, kur notika šīs sacensības, pārveda astoņas godalģas. Viņš tur piedalījās ar deviņiem zirgiem.

Vilcēju sacensības notiek trijos veidos — kravu pārvešana soļos, rikšos un izturības pārbaudē. Pirmajos divos zirgam uz ratiem uzliek gandrīz automašīnas kravu, un tā ir jāpārved noteiktu ceļa gabalu soļos vai rikšos. Nedrīkst, jūtot smagumu, vezumu paraut, apstāties vai tamlīdzīgi, visam jānotiek skaisti un stingri pēc noteikumiem. Spēka pārbaude — tā ir ar smiltīm piepildītu maisu vilkšana pa zemi raģavās vai uz kādas slūces. Arī te gaita jāuzņem mērenā tempā un jāparāda īsts spēks.

Tā nu no Ciblas Voldemārs pārradās ar astoņām balvām. Cetri viņa zirgi tika izvirzīti uz republikas sacīkstēm Tīrainē (Rīgas rajons) — tie bija legu-voši godalģotā vietās zonā. Trīs arī te uzstājās teicami un leguva tiesības piedalīties Vissavienības sacensībās, kuras pēc kāda laika notika turpat. Tās bija 29. pēc kārtas. Sogad tāpat būs jubilejas, un Voldemārs Smukša gatavojas pa istam. Viņa koptā ķēve Mīnūte republikas sacensībās leguva otro, bet šajās — ceturto vietu.

Vēl var piebilst, ka Voldemārs ir no īstas zirgkopju dinastijas. Viņa vecāstēvs bija apkaimē pazīstams speciālists zirgu audzēšanā un patē varēja lepoties ar labiem braucamajiem zirgiem. Bet Voldemāra tēvs tāpat bija treneris, māte arī tagad strādā zirgu fermā.

Saimniecības zirgus tālu pazīst. To sekmē arī ferma atestācija, ko rīko katru gadu un kurā piedalās nozares vadošie speciālisti. Sogad februāra sākumā komisija fermāi deva augstu novērtējumu — 143,5 balles.

Kādreiz saimniecība tīršķirnes zirgus iepirka, bet tagad tos pārdod. Daudzi nonāk kaimiņu rajonos, bet daudzi aizceļo uz brālīgajām republikām, dodot krietnu ienākumu. Vienas labas šķirnes vaislas ērzelis maksā 10 000 — 15 000 rubļu.

A. RANCANS

SPORTS ♦ SPORTS ♦ SPORTS ♦

Tam, kurš nodarbojas ar jāšanas sportu, jābūt drosmīgam, stipram un labsirdīgam. Ta uzskata gan Bratušanskas (Moldāvijā) sovhoztehnikuma topošie zootehniķi, gan vietējās skolas audzēkņi, gan jaunie strādnieki. Visi tie, kurus vieno kopīga aizraušānās — nodarbinātās jāšanas sekcija. Speciālisti ir pārliecināti, ka rupjš, cietsirdīgs cilvēks nekad nevar kļūt par labu jātnieku.

ATTELA: šķēršļus pārvar 7. klases skolnieks Sergejs Mraks.

TASS fotohronika

„Moisejevišiem” — 50

PSRS Valsts Akadēmiskajam tautas deju ansamblim — 50 gadu. Par gūtajiem panākumiem ansamblim jāpateicas savam dibinātājam un mākslinieciskajam vadītājam Sociālistiskā Darba Varonim, PSRS Tautas skatuves māksliniekam baletmeistaram I. Moisejevam. Ansambļa repertuārā ir vairāk nekā 300 priekšnesumu. Baletmeistara māksliniecisko ieceru pamatā ir ne tikai mūsu zemes tautu horeogrāfija, bet arī daudzu pasaules valstu folklorā. Dejas ansambļa izpildījumā pārsteidz ar savu māksliniecisko pilnību, spožumu, krāsainību, emocionalitāti. Ieviena šī ansambļa uzstāšanās ir ne tikai padomju horeogrāfijas lielo sasniegumu apliecinājums. Tas ir arī apliecinājums pašai mākslas sūtībai — tuvināt tautas, apvienot to spēkus cīņā par mieru.

ATTEĻA: dejas «Drāiskās častuškas». Solistes — Svetlana Daņilova un Olga Simonova (otrajā plānā).

TASS fotohronika

PAR MORALES TĒMAM

„...ja māmiņa nedzertu”

Latvijas PSR Laulības un ģimenes kodeksā ir teikts, ka vecākiem un personām, kas viņus aizstāj, ir pienākums audzināt bērnus augstas komunistiskās tikumības garā, ieaudzināt viņos saudzīgu attieksmi pret sociālistisko īpašumu, mācīt un sagatavot sabiedriski derīgai darbībai rūpējies par bērnu fizisko attīstīšanu un veselības nostiprināšanu. Nepilngadīgo bērnu tiesības un intereses jāaizstāv viņu vecākiem, kas ir likuma noteiktie bērnu pārstāvji bez speciāla pilnvarojuma. Vecāku tiesības nevar realizēt pretrunā ar bērnu interesēm.

Tādas ir prasības, kuras izpilda simtiem, tūkstošiem un miljoniem tēvu un māšu. Izpilda labprātīgi, neviena nemudināti. Jo viņi mīl savus bērnus. Tāpēc jo sāpīgāk ir tad, kad nākas saskarties ar pretējo.

Tautas izglītības nodaļa Preiļu rajona tautas tiesā bija cēlusi prasību pret 1938. gadā dzimušo Annu Turčīnu par bērnu audzināšanas tiesību atņemšanu. Lietu izskatīja tiesas sēdē 1987. gada 29. janvārī. Tas bija ļoti skumjš un grūtu pārdomu pilns stāsts par 1974. gada 10. septembrī dzimušā Sergeja Turčīna likteni.

Sergejam ir gan tēvs, gan māte, taču viņi jau sen vairs nedzīvo kopā. Zēns dzimis Grodņas apgabalā. Kad puisītis bija tikai trīs ar pusi mēneši, māte kopā ar viņu atstāja dzimtās vietas un uzsāka «ceļojumus» pa dažādiem Padomju Savienības apgabaliem un republikām. Jāpiebilst, ka Grodņas apgabalā pie vectēva un vecmātes palika vēl trīs Annas Turčīnas bērni: 1958. gadā dzimušais Aleksandrs, 1962. gadā dzimušais Mihails un 1967. gadā dzimušā Ludmila. Sieviete nedo-

māja par to, kā viņi dzīvos, kā augs.

Ilgāka apstāšanās Turčīnai bija Aizkarpatu apgabalā, kur nodzīvoja līdz 1985. gada septembrim. Tad viņa ar jau paaugušo Sergeju ieradās Latvijā un sāka strādāt M. Gorkija kolhoza putnkopības fermā. Apmetās Litvjakovu mājās, protams, bez pierakstīšanās. Fermā strādāt nepatika, lai gan nopelnīt varēja labi. Iedzert gan patika. 1986. gada oktobra sākumā Anna Turčīna kopā ar dēlu pārcēlās uz Stabulniekiem un nepilnu mēnesi strādāja Kirova kolhoza par slaucēju. Bet arī šis darbs apnika, viņa to pameta un ieradās atpakaļ Galēnu pusē. Atkal dzīvoja pie Litvjakoviem un aļgotu darbu nestrādāja.

Tas ir īss un virspusējs «ceļotājas» dzīves apraksts, aiz kura būtībā slēpjas garīgā netīrība un izlaidība. Bēdīgākais ir tas, ka visam aculiecinieks bija Sergejs, ar kura audzināšanu māte nenodarbojās, nemaz nerunājot par to, ka nerūpējās arī par apģārdšanu ar dzīvei nepieciešamo. Zēns bija atstāts pilnīgi savā vaļā, māte bieži nezināja, kur viņš atrodas, vai par viņu kāds gādā.

No vienas dzīves vietas uz otru, no vienas skolas uz otru. Bet nekur nebija mājguma un siltuma, nebija rūpju, uzmanības. Bērnam vajag mācīties? Atputa un rotaļas? Māte par to nedomāja un neinteresējās. Tāpat kā nerūpējās par dzīvokļa labiekārtošanu. Telpas vienmēr aukstas un nemīlīgas, puika nepaēdis un neapģērbts. Par tādiem saka — nolis gan fiziski, gan garīgi. Bijis aculiecinieks rupjībai, ļaunumam un tādām nodzērušos tipu orgāniem, kas nepatīkas drebuļus uzdzītu pat daudz ko pieredzējušam un padzīvojušam cilvēkam.

Patlaban Sergejs Turčīns mācās Riebiņu vidusskolās 5. klasē.

Biežo dzīves vietu maiņas dēļ tikpat bieži mainītas arī skolas. Zēns ir pedagoģiski atpalcis. Skolas brīvlaikā māte viņu pie sevis neņēma, pat nezināja, kur puika atrodas. Bet Sergejs dzīvoja Riebiņu vidusskolas internātā, arī Rudzētu palīgskolā.

Māte ne reizes neatcerējās savu dēlu. Pat tad, kad viņš saslima un ārstējās slimnīcā, neatrada laiku apciemot. Pie Sergeja nāca skolotāja Marta Kavinska. Viņa zēnam teica siltus un mierinošus vārdus, palīdzēja morāli un materiāli, klausījās arī zēna stāstījumā par pieredzēto un pārdzīvoto. Bērniem skolotāju pārņēma pat izbrīns — kā gan tajā netīrajā zanķī zēns vēl saglabājis ticību, ka uz pasaules ir arī kas labs un gaišs...

Preiļu rajona tautas tiesa pasludināja spriedumu — atņemt Anai Turčīnai audzināšanas tiesības. Sergeju nodot valsts iestāžu gādībā un no Annas Turčīnas piedzīt alimentus par labu tām valsts iestādēm, kuru audzināšanā atradīsies Sergejs.

Pēc tiesas sēdes pagāja nedaudzas dienas, kad Anna Turčīna ieradās Riebiņu vidusskolā, pedagoģu priekšā nometa pauniņu ar Sergeja drēbēm un noteica, sak, labi gan, ka valsts viņu panēma, varbūt iztaisīs par cilvēku...

Ir bezgala sāpīgi klausīties šādos vārdos, kad toš saka šieviete. Vēl sāpīgāk ir dzirdēt v. nas dēla rūgto atzinumu: «Mēs taču nebūtu nonākuši tik tālu, ja māmiņa nedzertu...».

A. LOGINS,

Preiļu rajona prokurora palīgs, tieslietu padomnieks

Redaktors V. PETROVS

Mūsu energiju — energoresursu taupīšanai!

SIMTIEM SVECU

DEG JOSU DZIVOKLI,

ja sarēķina vatus.

Un bieži vien bez īpašas vajadzības.

Sadeg enerģija, kas nepieciešama citiem,

sadeg jūsu un valsts nauda.

NELIETOJIET VISUR

LIELJAUDAS SPULDZES!

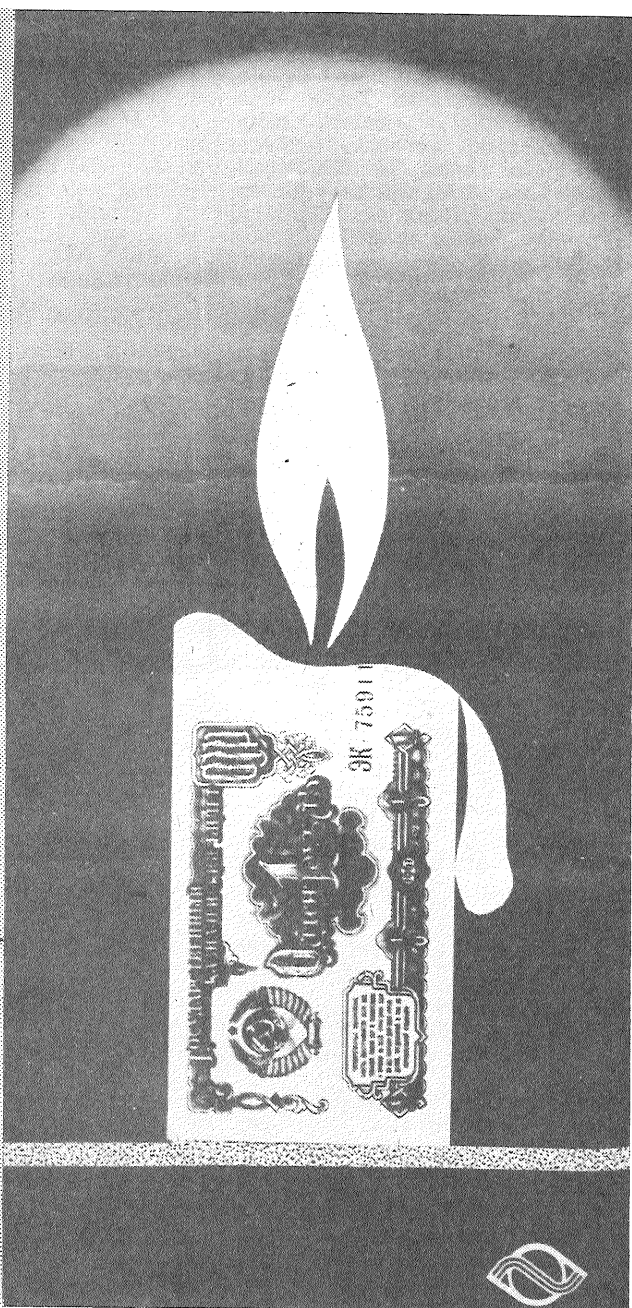
Vannas istabā pietiek ar 60 vatiem,

koridorā, tualetē — 40,

un tikai darba vai dzīvojamā telpā — 100.

Uzņēmums «Energokontrol»

Latvijas reklāmas aģentūra

TV Viļņa

20. februāris. 9.00 — «Panorāma». 9.45 — Dokumentālo filmu programma. 10.30 — Eiropas kausa izcīņa basketbolā vīriešiem. «Zalgiris» (Kauna) — «Zadar» (Dienvidslāvija). 11.40 — Mākslas filma «TASS pilnvarots paziņot...» 9. sērija. 12.45 un 18.00 — Zinas 18.15 — G. Katers «Sonāte orķestrim». 18.30 — «Nozieguma cēlonis — iedzēšana». 19.00 — Televīzijas forums. 20.00 — «Panorāma». 20.40 — «Labu nakti, mazuli!» 21.00 — «Laiks». 21.40 — Mākslas filma «Agrā rūsā». 23.10 — Zinas. 23.25 — Klaipēdas estrādes ansambļa «Studija» koncerts. 23.45 — Mākslas filma «Robina Huā bultas». 01.00 — Lietuvas kinostudijas filma «Muzikālā varavīksne».

21. februāris. 9.00 — «Panorāma». 9.45 — Rita vingrošana. 10.00 — Dokumentālā filma «Epicentrs». 10.30 — TV — skolēniem. «Mācīties runāt angļiski!». 11.00 — Tautas mūzikas koncerts. 12.00 — Nedēļas panorāma (krīevu val.). 12.30 — Populārzinātniska filma. 13.30 — Ārijas no operām. 13.55 — Elektroenerģijas ekonomija un patēriņš. 14.25 — «Teātris. Aktieris. Loma». 15.20 — Multiplikācijas filma. 15.30 — Koncerts. 16.15 — Produkcijas kvalitātei — komjauniešu garantijai 17.00 — PSRS čempionāts basketbolā vīriešiem. «Statiba» (Viļņa) — «Dinamo» (Maskava). Pār-

traukumā — zinas. 18.35 — Ansambļa «Pesnari» koncerts. 20.00 — «Panorāma». 20.40 — «Labu nakti, mazuli!». 21.00 — «Laiks». 21.40 — Mākslas filma «Lūk, tādi brīnumi!». 22.45 — Zinas. 23.00 — Horeogrāfiskas miniatūras. 23.25 — Mākslas filma «Lai kļūtu laimīgs». 0.35 — Dokumentālā filma «Austrālija: pilnētas un laudis».

22. februāris. 9.00 — «Panorāma». 9.45 — Rita vingrošana bērniem. 10.00 — Padomju Armijas un Jūras Kara Flotes dienai. Trīs uguntiņas. 10.35 — TV skolēniem. «Mūsu valoda». 11.05 — Nedēļas atbaiss. 11.40 — Ģimenes žurnāls. Skolu reforma: estētiskā audzināšana. 12.25 — Viļņas Centrālā kultūras un atpūtas parka jauniešu teātra studijas uzvedums. 13.20 — Pa pārkārtošanās ceļu. PSRS XVIII arodbiedrību kongresa delegātu uzstāšanās. 13.50 — I. Petrovičs. «Līris-kās epizodes obojai un orķestrim». 14.05 — «Literatūra un dzīve». 15.00 — PSRS čempionāts basketbolā vīriešiem. «Statiba» (Viļņa) — «Dinamo» (Maskava). 16.30 — Armijas mākslinieciskās pašdarbības koncerts. 17.00 — Agrorūpnieciskais komplekss: darbi un laudis. 18.00 — PSRS čempionāts basketbolā vīriešiem. «Zalgiris» (Kauna) — «Dinamo» (Tbilisi). Pārtraukumā — Zinas. 19.35 — Senas mūzikas koncerts. 20.00 — «Panorāma». 20.40 — «Labu nakti, mazuli!». 21.00 — «Laiks». 21.40 — Mākslas filma «Leitnanta Klimova patiesība». 23.05 — Zinas.

Uzmanību!

No šī gada 25. februāra līdz 1. martam laikā no plkst. 10.00 līdz 19.00 rajona kultūras namā būs atvērta laukos būvējamo individuālo dzīvojamu māju projektu un maketu izstāde.

25. februārī plkst. 14.00 notiks saimniecību vadītāju, celtniecības darbu vadītāju un individuālo būvētāju seminārs, kuru organizē Latvijas PSR Valsts celtniecības komiteja.

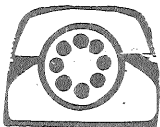
Preiļu rajona agrorūpnieciskā apvienība

22. februārī no plkst. 9.00 līdz 14.00 strādās rūpniecības preču veikali Preiļos, Līvānos un Aģlonā, pārtikas veikali Nr. 2, Nr. 5, Nr. 9 (Preiļos), Nr. 16, Nr. 29 (Līvānos) un arī visi lauku veikali.

Igu mūžu nodzīvoji, Daudz darbiņu padarīji. Lai nu viegli zemes māte Pārklāj smilšu paladziņu. (T. dz.) Izsakām dziļu līdzjūtību Ādama Sparāna ģimenei sakarā ar MĀTES nāvi. Dzeržinska kolhoza valde un arodkomiteja

Laikraksts «Leņina Karogs» iznāk ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Leņina Karogs» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. М. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1. TĀLRUNĀ: redaktors — 22059, redaktora vietnieks, sekretariāts — 22154, partijas dzīves, skolu dzīves un vēstulju nodaļas — 21996, padomju celtniecības nodaļa — 22203, agrorūpnieciskā kompleksa nodaļa — 21769, rūpniecības un celtniecības, kultūras un sporta nodaļas — 21759, fotokorespondents — 21985, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Tir. 13 646 eks. (latv. val. 9 762 eks., krievu val. 3 884 eks.).

1. nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums. Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400. Daugavpils, Vaikas ielā 1. Indekss 68169. Pas. 255.